

OP ON KA

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

pátek 18 | 03 | 16

Divadlo a Valmez patří k sobě

Divadlo k Valmezu patří. Setkání divadel malých jevištních forem v „Kázetku“ na zámku Žerotínů je toho důkazem. Ve Valašském Meziříčí mají diváci amatérské divadlo rádi, vždyť divadélko Schod má vždy plno a k divadlu experimentálních forem se hlásí také naše místní „Žuška“, která hrdě nosí ve svém názvu Alfréda Radoka, slavného tvůrce inovativní Laterny magiky.

Zájem o divadlo je v Meziříčí znát také z působení řady ochotnických souborů, namátkou připomeňme pravidelná představení v Hrachovci nebo v nedaleké Jarcově. A od divadla je to kousek k filmu. Z devadesátých let minulého století město proslavil melancholický snímek Tichá bolest s Rudolffem Hrušínským v roli dědečka scénaristy filmu Jiřího Křižana. Petr Fiala, frontman rockové Mňágy, by zase mohl zavzpomínat na filmové počiny Radhošť a Mňága: Happyend. Z nedávné doby upozornil na místní divadelníky film Protektor, který produkoval meziříčský rodák Milan Kuchynka. V této

souvislosti tady musím připomenout zdařilý divadelní experiment Propadlo. A k čerstvé filmové současnosti se řadí také filmový štáb Dědy, rodinného filmu z Valašska, ve kterém se na květnové premiéře v Bruselu a na festivalu ve Zlíně představí řada místních herců i neherců z bohaté líhne divadelních talentů povodí obou Bečev. Děda v titulní roli s Frantou Segradem vznikl pod taktovkou Milana Basela a Marty Gerlíkové Santovjácové.

Poněkud rozvláčný úvod mě tedy vede zpátky k myšlence úvodní. Valmez patří k divadlu. I takto obráceně to zní pravdivě. Ze vzpomínek mého dědy znám historky o veselých majálesech a dávných divadelních radovánkách středoškoláků ve městě, živo a divadelně bývalo také v Sokolovně i v Dělnickém domě. V Sokolovně má dnes své sídlo dětské loutkové divadlo Pimprlata. V Meziříčí a blízkém okolí je dost různých kulturáků a na jejich pódia si vždycky nějaké to amatérské divadlo cestu najde. Profesionálové se pak musí spokojit s klasickým „kukátkem“ scény v zámku Žerotínů, kde je ale umělcům dobře. Svědčí o tom i komorní pořady Malé scény za oponou, které vlastně přímo na jevišti pravidelně organizuje guru místní klubové scény Karel Prokeš. Právě on, spolu s Milanem Kuchynkou starším, dal začátkem osmdesátých let vzniknout Valašskému špalíčku – multižánrové přehlídce, která měla k divadlu blízko hlavně v první polovině své čtyřiatřicetileté historie.

Pravda je, že v nedalekém Novém Jičíně mají Beskydské divadlo a v Karolince zase Valašské národní divadlo. Ale jak trefně

a správně připomínají stránky meziříčského Schodu, jediné pravé autorské valašské divadlo je ve Valmezu. K městu ta klubová scéna opravdu patří. Zeptejte se, kolikrát do roka se v M-klubu na Improlize scházejí příznivci improvizovaného divadla. Také s nimi se tady na festivalu Malých jevištních forem často potkáte. A jeden z jejich frontmanů, známý na místní scéně jako Zdravec, křtí závěrem března v M-klubu album s kapelou 4DOGS. O spojení divadla a místních kapel by se tu vůbec dalo vyprávět hodnou chvíli. Jen divadélko Schod v jeho „kavárenských muzikálech“ už doprovázela pěkná řádka hudebních souborů. Román o takové spolupráci by mohla napsat kapela Droband, bez níž by v posledních letech byly ty „schoďácké“ hry nemyslitelné.

Na tvořivé osobnosti má divadlo ve městě na soutoku Bečev štěstí dlouhodobě. K nejvýraznějším mezi nimi už v šedesátých letech patřili Jan Trůneček, Jiří Broll, Mírek Kyšák... A později samozřejmě Josef Fabián, režisér autorských představení divadla Schod, který v polovině sedmdesátých let patřil k zakladatelům této divadelní přehlídky a po celá devadesátá léta byl také ředitelem zdejšího „Kázetka“. Právě on rád připomínal, že autorské divadlo nemůže dělat každý. Meziříčáci ale divadelní dialog zvládají dobře, mají ho v krvi a nepotřebují k tomu ani to kamenné Beskydské či Národní divadlo.

Účastníkům Setkání divadel: Zdar! A malým jevištním formám zvlášť!

Aleš Linduška

Pouličník Dan Vertigo svým koncertem zakončí první soutěžní den

Setkání divadel – Malé jevištní formy nabízejí každoročně zajímavé doprovodné programy z divadelní i hudební sféry. Tentokrát jsou připraveny dva koncertní večery, kdy hned toho prvního se od osmé hodiny večerní v pátek 18. března ujme mladý a šarmantní písničkář a pouličník Dan Vertigo.

Kytarista, harmonikář, zpěvák i textař, to je Dan Vertigo, a mezi písničkáři je spíše takovým punkerem. Má za sebou období v brněnských improvizčních souborech Tamti, Bafni, Dotiky a Džem Theatre, i působení v kapele Oranžovej vykřičník. Čtyři roky už to ale na hudební scéně zkouší jako sólista. „Bejvám po světě k vidění coby pouliční

muzikant, jezdím stopem, vlakem, piju lahvičku a jim párek nebo koblihu,” říká o svém světě Vertigo.

V roce 2014 vydal samonákladem své debutové album SPODAŽEBUDOU, kde své písničky nazpíval za doprovodu elektrické, akustické a basové kytary, trumpety i flétny, a to vše tenkrát nahrál sám, vlastnoručně. V současné době ale přišel čas na změnu, od ledna tohoto roku začíná zkoušet s kapelou. Ve Valašském Meziříčí se však ještě představí jako sólista.

Ondřej Smolka

Něco málo o divadlech

KOMORNÍ SCÉNA 21

O souboru

Komorní scéna 21 je divadelní soubor, který vznikl osamostatněním souboru 21 gramů. Je tvořena především studenty a mladými lidmi z Frýdku-Místku a jeho okolí, jejichž snahou je rozvíjet a podporovat kulturu ve městě, divadlo především. Naší domovskou scénou je Nová scéna Vlast ve Frýdku-Místku, kde hrajeme představení pro širokou veřejnost i střední školy. Současně se snažíme kulturu města podporovat i na městských festivalech (SweetsenFest, Divadelní festival Čerstvě na prkynku aj.). Povědomí o našem souboru je ve městě čím dál větší a my se tak stáváme nedílnou součástí zdejšího kulturního dění.

Členové Komorní scény 21 se na tvorbě inscenací zároveň učí vnímat a aplikovat všechny složky profesionálního divadla, ať už jde o herectví, režii či scénografii. Jako důkaz, že se to souboru daří, svědčí i fakt, že mnoho z členů bylo přijato na střední či vysoké školy s divadelním zaměřením (herec Jiří Svoboda se stal studentem činoherního herectví na JAMU, herec Josef Doležal byl přijat na studium herectví na Ostravské konzervatoři, dramaturgyně Hanka Magdoňová úspěšně vystudovala obor Kulturní dramaturgie se zaměřením na divadlo, umělecký šéf a režisér souboru Norbert Záborský byl přijat na obor Činoherní režie na DAMU).

Za naše největší úspěchy pokládáme doporučení na celostátní divadelní přehlídky (rok 2011, inscenace Křehkosti – doporučení na přehlídku Mladá scéna, rok 2013, inscenace Zatímco jsme v Pokoji – doporučení na přehlídku Šrámkův Písek). Dále můžeme jmenovat ceny za herectví souboru, scénografii i scénář, které jsme za poslední tři roky získali. Pořád je však naším největším úspěchem, že jako soubor fungujeme již několik let a diváci spíše přibývají a ne naopak.

Mezi hlavní prvky, které definují naši tvorbu, patří kladení postav do lehce absurdních situací, díky kterým ale má divák možnost

poznat jejich skutečný charakter. Často využíváme metodu filmového střihu, kdy dochází k rychlému střídání interiérů a exteriérů. Dalším zásadním znakem našich her je povídkovost. Hry se skládají z několika menších příběhů, někdy lehce propojených, byť třeba pouze jedinou osobou, událostí či tožným časem vyprávění.

Představení

UBU NESPOUTANÝ

Autor: Alfred Jarry

Režie: Hana Magdoňová

Obsazení: Martin Ermis, Martin Pavlík, Vít Schlesinger, Petr Dorňák, Sára Hliseníková, Jindřich Andrýsek, Ondřej Drozdek, Michaela Kaczmárová, Karel Jirgl, Jiří Majer, Jan Mareš

Scéna: Kateřina Doleželová, Hynek Magdoň

Hudba: Karel Jirgl

Kostýmy: Kryštof Krhovják

Dramaturgie: Kateřina Doleželová

Délka inscenace 60 min. / velký sál

Hrají v sobotu v 12.35 hod.

LÁHOR/ SOUNDSYSTEM

O souboru

LÁHOR/Soundsystem vznikl v roce 2004 spojením členů do té doby rivalitních moravských improvizčních divadel, kteří po letech obdivu, nenávisti i soupeření vytvořili společný monstrosoubor, jakýsi „all-stars-band“. Aplikují ve světě uznávanou triální metodu (trinal method). Tato metoda spočívá v tom, že mezi formy poznávání skutečnosti na jedné straně a formy aplikace poznání na druhé straně je integrálně začleňován proces umění, umělecké činnosti, umělecké tvorby. Někdy je tato metoda stručně charakterizována třemi pojmy: umění / praxe / teorie nebo naopak. Na pódiu se odehrává čistý realismus, bezmála klasická činohra.

Představení

NEJSME JAKO ONI

Autor, režie: Láhor/Soundsystem

Obsazení: Radek Rubáš, Petr Marek, Marta Pilařová, Jiří Najvert, Kamila Davidová, Zdeněk Hudeček, Marian Moštík, Jiří Nezhyba, Patrik Hronek, Ladislav Mirvald, Barbora Šedivá.

Délka inscenace 60 min. / M-klub

Hrají v sobotu v 18.10 hod.

NAHÉ DIVADLO

O souboru

Nahé divadlo je nezávislé alternativní divadlo, které vzniklo v roce 2008 v Brně. Od roku 2015 působí v Rožnově pod Radhoštěm, kde spolupracuje se Základní uměleckou školou. Profiluje se jako autorské, nekonvenční a experimentální divadlo. V Rožnově pod Radhoštěm zahájilo svou uměleckou činnost premiérou autorské inscenace „Exit: Nekonečno...“ 19. 3. 2015 v sále Základní umělecké školy.

Představení

METROPOLE

„Peníze jsou jako droga. Když už je jednou máš, chceš víc a víc.“ Autorská inscenace Metropole je čtvrtý díl projektu Nahého divadla Exit: Nekonečno..., který představuje čtyři autorské inscenace tematicky na sebe navazující, které zobrazují člověka v různých životních, mezních a osudových situacích na počátku jednadvacátého století. Projekt zprostředkovává skrze lidské jednání obraz světa, který nás obklopuje, ve kterém žijeme a se kterým jsme každodenně konfrontováni.

Autor: Jan Chytil

Režie, scéna, kostýmy: Jan Chytil

Hudba: výběr hudby Jan Chytil

Obsazení: Jan Chytil, Václav Hudeček, Zdeněk Dlabaja

Délka inscenace 45 min. / Muzejní a galerijní centrum

Hrají v sobotu v 17.10 hod.

NJ FEAT. UHŘÍK

O souboru

HG feat. Uhřík od loňska změnil úvodní iniciály, aby zdůraznil novojičínský charakter souboru, který nyní tvoří 3 nejpěknější mužští herci Divadla Na kraji z roku 2011. Uhříkovský element se uchovává přítomností pana Ládi, který stále nese pochodeň divadla známého zvláště ztvárněním putování sjednotitele maďarských kmenů Gejzy v inscenaci „Jak dlouhý je uherský rok?“. Z poslední doby lze z úspěchů souboru zmínit například potlesk diváků po scénickém secvičení písně Dana Nekonečného „Samba King“.

Představení

TRICETOSM DVA

Ve Valmezu premiérově psychosomaticko-psychedelické pojednání o kataru dýchacích cest a zvýšené teplotě. Jak na něj? Kdy vystačíte s čajem a kdy je nutno sáhnout k chemii? Jak podomácku substituovat saunu? „Napíj se pořádně, takové nějaké cucání, to nemá cenu.“ Kropáček se napil pořádně a to byl konec.“

Autor: Jan Géryk

Režie: Jan Géryk

Obsazení: Jan David, Jan Géryk, Jakub Vondra, na telefonu mamka

Délka inscenace 30 min. / m-klub

Hrají v sobotu v 15.05 hod.

TOM A JEFF

O souboru

Amatérské těleso Tom a Jeff funguje už 22 let. Ze zakladatelů v něm dodnes působí Pavel Studník, základní pilíř Toma a Jeffa, v jehož hlavě se rodí všechny hry, etudy a další všelijaké šílenosti. Během dlouholetého působení se zde vystřídal nespočet aktérů, v současnosti je pět příležitostně-stálých členů, vedle Pavla Míša Ujma, Rostá Jež, Danek Hlaváč. Svou tvorbu zaměřují na autorské hry černého humoru, rádi experimentují s nevyčerpatelnými možnostmi a krásami českého jazyka. Od roku 1995 jsou pravidelnými účastníky festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy ve Valašském Meziříčí a v oblasti regionu pořádají sólová představení. Přestože většinu času věnují rodině a práci, vždy si najdou místo pro divadlo, které je naplňuje a baví, nejen kvůli pobavení diváků, ale i jich samotných.

Představení

SOUTĚŽ

Autor: Tom a Jeff

Obsazení: Pavel Studník, Rostislav Jež, Michaela Ujma, Marek Bielig

Délka inscenace 40 min. / m-klub
Hrají v sobotu v 16.15 hod.

ÚDIVADLO MALÁ MONSTRA

Představení

KLIČKOVANÁ

Určitě jste to zažili. Den, který začíná celkem dobře, ale pak se zvrhne. Den, kdy se na vás všechno svalí. Den, kdy prostě nechápete. Autorské dílo o nečekaných událostech jednoho říjnového dne jedné vesnice nedaleko Suchdolu nad Odrou. Zároveň je to zřejmě poslední představení souboru Malá Monstra, které se po dvanácti letech (ano fakticky tuctu) loučí s divadelními prkny. Členové souboru se totiž rozjíždí po republice na vysoké školy. Toto místo absurdní představení je tedy rekvíem souboru Malá Monstra. Tedy možná,...

Autor: Malá monstra

Režie, dramaturgie, kostýmy: Malá monstra

Obsazení: Martina Masná, Barbora Blahutová, Anna Strnadová, Dita Larišová, Filip Petráš, Filip Šlapal, David Orság, Mojmír Kovář, Dan Brchel

Délka inscenace 60 min. / m-klub

Hrají v pátek v 17.00 hod.

VALAŠI V POHYBU

Představení

VZNIKNE?

Loni jsme se dívali na svět skrz oči pomeřanče. Pan P byl jiný.

Letos nás ještě více v názvu festivalu zaujalo slůvko „formy“.

Pokusíme se propojit improvizaci s neobvyklou formou vizualizace vystoupení...

Tři účinkující, dva životy, jeden příběh...

Vznikne?

Autor: Valaši v pohybu

Režie, scéna, dramaturgie: Valaši v pohybu

Obsazení: Pavel Krumpholz, Zdravec, Ladislav Krajča

Délka inscenace 40 min. / m-klub

Hrají v sobotu v 13.45 hod.

ZDIVIDLA OSTRAVA

O Souboru

Dividlo Ostrava vzniklo v roce 1986 jako neambiciózní pokus o dětský divadelní soubor. Za tu dobu prošlo jednotlivými oddíly okolo čtrnácti set dětí, mnozí z nich zakotvili na osm, někteří na deset let, než je osud, škola, či manželství odvedlo mimo soubor, Ostravu. Od prvopočátku pracujeme s dětmi – a následně pak s dospělými, nejen u nás odrostlými jedinci – na principech otevřeného společenství, respektování lidské a tvůrčí svobody jedince, skupiny, výchovy divadlem. Nesvazujeme se žádnými programovými vyhlášeními, snažíme se především o to, aby nám všem, kteří v Dividle jsme, bylo spolu dobře, abychom se na sebe těšili, abychom si mohli věřit, byli k sobě otevření. Ne náhodou jsme si našli hned zpočátku název „DIVIDLO“ – od slova „diviti se“, protože jen člověk, který se dokáže světu a lidem kolem sebe divit, je dostatečně zvědavý, zvědavý, nechá se překvapovat – a rád překvapuje. DIVIDLO není kroužek, ani soubor, ale především „...způsob života...“ Po přechodu na ZUŠ E.Runda na Slezské Ostravě jsme jméno souboru změnili na „ZDIVIDLA“ Ostrava – jednak abychom dali najevo příslušnost k naší ZUŠ, jedna chceme deklarovat svou návaznost na DIVIDLO, z něhož jsme vzešli...

Představení

KAMARÁDI

Téma vybrala, scénář napsala a režiovala Tereza Agelová, studentka dramaturgie JAMU Brno. S herci připravila scénografii, kostýmy, sama režiovala. Pedagogický dohled nad představením má Saša Rychecký. Hra je monodramatem, jak je u nás v souboru v posledních letech zvykem. Premiéra byla v roce 2015 ve Staré Aréně Ostrava, od té doby jsme ji reprízovali cca 15x. Hra řeší komunikaci dívky a chlapce, kteří nakonec zjistí, že se vlastně mýlí...

Autor: Tereza Agelová

Režie, dramaturgie, kostýmy: Tereza Agelová

Pedagogické vedení: Saša Rychecký

Obsazení: Dominika Orlíková, Jan Pszczółka

Délka inscenace 20 min. / m-klub

Hrají v pátek v 16.00 hod.

Představení
ZAHRADNÍ SLAVNOST
část 2. jednání

Představení vznikalo jako drobné herecké cvičení v rámci výuky na LDO ZUŠ, ale nakonec žije samostatným životem, re-prízujeme jej při různých příležitostech. Dramaturgie, scénář a režie Saša Rychecký. Premiéra byla ve Staré Aréně Ostrava v roce 2015. Žákům školy se daří ozvláštnit – z pohledu svého věku – absurditu situací, daných dobou i předlohou. Rádi bychom v inscenování hry pokračovali dalšími částmi, snad se časem dobrali i k adaptaci celé hry, samozřejmě z pohledu současnosti.

Autor: Václav Havel

Režie, dramaturgie: Saša Rychecký

Pedagogické vedení: Saša Rychecký

Obsazení: Eliška Fejková, Vlastimil Žwak, Dominika Orlíková, Tereza Boženská

Délka inscenace 20 min. / m-klub

Hrají v sobotu ve 12.00 hod.

Představení

PIPI...

Okouzlení touto kultovní knihou nám umožnilo vybrat některé dramatické situace, které jsme se snažili pospojovat v celek inscenace. Představení není adresováno pouze dětem, ale protože dítě přebývá v mnohém z nás, snažíme se oslovit i dospělé diváky. Dramaturgie, scénář a režie Saša Rychecký. Premiéra byla ve Staré Aréně Ostrava v roce 2015.

Autor: Astrid Lindgrenová

Režie, dramaturgie, kostýmy: Saša Rychecký

Pedagogické vedení: Saša Rychecký

Obsazení: Tereza Boženská, Kristýna Georgieva, Anna Hubáčková, Dominika Orlíková, Jan Pszczółka

Délka inscenace 35 min. / m-klub

Hrají v pátek v 18.30 hod.

Extrovná Karla Prokeše - kulturní pozorovatelna kavárenského povaleče

Centurie Giorgia Manganelliho, aneb co jsme četli před třiceti lety

Bylo, nebylo..., stávali jsme každý čtvrtěk ve frontě před knihkupectvím a doufali, že na nás kamarádka prodavačka nezapomněla, že na nás někde pod pultem zbude výstisk některého z mála titulů, které stálo za to si přečíst, že na nás zbude nějaká perlička, lesknoucí se v šedi socialistického realismu. Jednou z knížek, která v polovině osmdesátých let mezi vlasatou mládeží šla z ruky do ruky, a troufám si tvrdit, že dnes by na pultech, či vystavená v regálech, ležela nepovšimnuta, byla Centurie italského spisovatele a pedagoga Giorgia Manganelliho (nar. 1922 v Miláně).

Knihu, za níž Manganelli v roce 1979 dostal nejvýznamnější italskou literární cenu Premio Viareggio, sám autor charakterizuje takto: „Do mé knížčky je vměstnán obsah celé knihovny; ve svazečku je shromážděno sto románových epopejí, které jsou však zpracovány amorfním způsobem, takže před čtenáři vystávají jako chvatné texty v několika řádcích.“

Nabízím tedy, ke kratochvilnému čtení a možná k inspiraci, jednu ze stovky malých románových epopejí italského mistra paradoxu, konkrétně tu, již v Centurii najdete pod číslem / názvem Osmdesát jedna.

* * *

Ve městě, nad nímž vládne Krvelačná princezna, se všichni muži do Princezny dříve či později zamilují a dostaví se ke dvoru, aby ji požádali o ruku. Nikdy neřekne ne, ale muži, který ji žádá za manželku, položí jednu hádanku. Někdy je složitá, jindy jednoduchá jako v základní škole. Nápadník v každém případě udělá nevyhnutelnou chybu, třebaš malou, jež však Princezně nikdy neunikne a ctitel je stát. Následujícího dne se dostaví nový kandidát s nepotká ho jiný osud. Princezna je ve skutečnosti jemná, útlocitná žena a nepřála by si nic lepšího, než se provdat za mladíka bez rodokmenu a jmění, a zbavit se svého hrůzného úkolu, poněvadž jde jen o úkol, který jí byl vnucen. Princezna totiž musí poslouchat Krvelačného krále, který pro ni připravuje hádanky, zkoumá vyluštění, a upozorňuje na tu nevyhnutel-

nou chybu a zároveň jí nařizuje, aby přikročila k popravě nerozvázného ctitele. Avšak Krvelačný král také proklíná svůj smutný úkol a nepřál by si nic lepšího, než číst klasiky, cestovat a pátrat po starobylých katedrálách a lidmi zapomenutých knihách. Byl by rád, kdyby nemusel nikoho zabíjet, a nejednou si se svou drahou Princeznou popláče, ale musí poslouchat Krvelačného Císaře. Ten si Krále každý týden povolá a vyptává se, kolik nápadníků bylo usmrceno a jak; a když mu Král popisuje strašlivý úděl těch lehkověrných mladíků, naslouchá mu, přikyvuje, jako by se věci odvíjely tak, jak si to přeje, nakonec králi, který si v duchu rve vlasy a proklíná sám sebe i Císaře, blahopřeje. Císař je ve skutečnosti hromotluk, který rád loví, dobře jí a pije a po večeri si rád zazpívá ve sboru; hraje si se psy a kočkami a potrpí se na štedrost k chudíně, avšak i on musí poslouchat. Každý měsíc opouští zámek a jede do hor před jeskyni, do níž se neodvažuje vstoupit, ale postaví se k ústí a silným hlasem líčí, kolik mužů bylo zabito a kde a jak. Zevnitř se ozývá chrčení a rvaní, mohl by to být chropot draka, sopky či strašidla. Hlas se nakonec zvláště zklidní do jakéhosi brumláni, jež má v sobě něco dobrotivého. Císař se pak zahalí do pláště a vydá se zpět na zámek, a při tom se táže sám sebe, koho to asi poslouchá, zda ďábla, nebo boha, nebo zda ten, koho poslouchá, je ďábel, který poslouchá boha, nebo bůh zotročený ďáblem.

Karel Prokeš

Něco málo o porotcích

VERONIKA RODOVÁ

Mgr. Veronika Rodová, Ph.D. vystudovala obor historie – archivnictví a specializaci dramatická výchova na Filozofické fakultě UJEP v Brně. Po ukončení vysoké školy učila dějepis a dramatickou výchovu na brněnských středních školách, poté pracovala ve Středisku volného času Lužánky. Zde se věnovala oblasti dětského a studentského divadla a rozvíjela možnosti využití dramatické výchovy při výuce dějepisu. V roce 2008 se stala členem Ateliéru Divadlo a výchova na Divadelní fakultě Janáčkovy akademie múzických umění. V současné době působí na Katedře primární pedagogiky Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity. Je autorkou knihy *Dramatická výchova ve službách dějepisu* (2014), členem redakční rady časopisu *Tvořivá dramatika*, časopisu *Komenský* a spoluautorkou publikace *Dramatická výchova* v kurikulu současné školy (Portál 2008).

MICHAL ZAHÁLKA předseda poroty

Překladatel a teatrolog. Věnoval se divadelní kritice v odborných periodických i denících (HN, LN), aktuálně působí v agentuře Aura-Pont. Je jedním z dramaturgů mezinárodního festivalu Divadlo Plzeň, podílí se na organizaci festivalu francouzského divadla Sněž tu žabu, jako překladatel se zaměřuje především na současné francouzské a anglické drama.

vadelní dramaturgii, scenáristice a překladu francouzské dramatiky a teoretických textů. Jako dramaturgyně spolupracovala se Slezským divadlem Opava, Západočeským divadlem v Chebu, pravidelně spolupracuje s Malým divadlem v Českých Budějovicích. Za dokumentární drama *Plné ruce revoluce* (spoluautor Janek Lesák) získala druhé místo v soutěži Cena Evalda Schorma za rok 2014. Absolvovala dramaturgickou stáž v divadle Théâtre de Villeneuve, spolupracovala na realizaci mezinárodního festivalu divadla pro mladé publikum L'ourcéanie 2014. Je zakladatelkou a ředitelkou pražského festivalu francouzského divadla Sněž tu žabu.

TOMÁŠ ŽIŽKA

Scénograf, muzikant, performer, pedagog na katedře alternativního a loutkového divadla Divadelní fakulty Akademie múzických umění v Praze. Podílel se na řadě workshopů a symposií v netradičních prostorech a souvislostech (Pražské Quadriennale, Kladno - Záporno, Vojtěšské hutě 2005, Praha exotická a Praga tropická-Columbie 06, Recykling-Brazílie06, Chemické safari v Hradci Králové07, multisite specific projekt na Balkáně Proroci písma 07). Současné s tvorbou do netradičních prostředí a situací se věnuje filmové, dokumentační a audiovizuální tvorbě.

LUKÁŠ RIEGER

Herec a pedagog. Absolvent činoherního herectví v ateliéru prof. Josefa Karlíka a doktorského studia pod vedením prof. Pavla Švandy. Od roku 2003 pedagogem herectví – postupně v ateliérech Oxany Smilkové, Evy Jelínkové, Sylvy Talpové a Ivo Krobota. Od letošního roku vedoucí vlastního ateliéru činoherního herectví. Vedle hereckého hostování v různých brněnských divadlech je dlouhodobým členem divadla Burantetr. Ženatý. Katolík. Výrobce ovocných vín.

NATÁLIE PRESLOVÁ

Je absolventkou oboru divadelní věda na Filozofické fakultě UK, kde v současné době studuje postgraduální studium. Věnuje se di-

JIRÍKOVO VIDĚNÍ Nenápadné kouzlo theatra anatomika

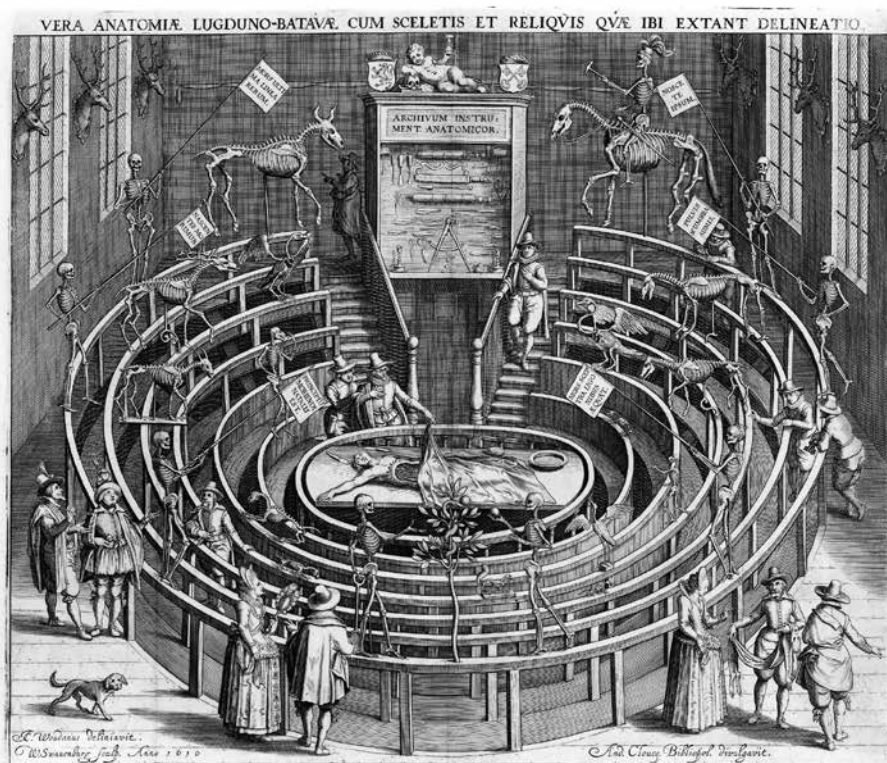
Divadlo má dlouhé, bohaté a pestré dějiny. Tak pestré, že se dnes dramatikové a herci musí předhánět, kdo vymyslí nejbizarnější a nejpodivnější divadelní formu, aby vůbec dokázal zaujmout. No jo, divadlo už zažilo lepší časy, dneska máme jiné zábavy. Klasické drama se považuje za nudné a minulost nás nemůže ničím překvapit.

Přesto má divadlo ve své historii bizarnosti, které by nás zaskočily i dnes. Co třeba takové středověké veřejné popravy a mučení? Samozřejmě, v televizi jsou daleko horší nechutnosti, ale napadlo by vás jít se pobavit, jak někoho lámou v kole, napichují ho na kůl nebo stínají? Ano? Hm, obávám se, že někoho ano, naštěstí už se to v našich končinách moc neprovozuje. Přece jenom fascinace násilím v lidské povaze bohužel je. Takové boxerské zápasy, wrestling... Samozřejmě, týrání cizího těla má svoji přitažlivost, že ano. Daleko zábavnější mi přišla jiná středověká kratochvíle, sice méně akční, ale zato užitečnější. Nevím, koho prvně napadlo udělat z pitvy zábavný špektákl. Na počátku stál pochopitelně vědecký zájem. Pitvy byly z náboženských důvodů zakázané, ale postupně se přece jen začalo chápat, že znát obsah tělesné konzervy může být třeba pro takového lékaře i užitečné.

O tajných pitvách nejsou záznamy, ale první „povolená“ a zdokumentovaná se konala roku 1302 na univerzitě v Bologni – byla soudní a měla prokázat příčinu smrti u podezřelé otravy. Nadále však platilo, že pitva není úplně košer záležitost, takže zvědaví vědci té doby měli těžký život. Běžné

Andreas Vesalius

Theatrum anatomicum

byly krádeže mrtvol z márnice a hřbitovů za účelem uspišení pokroku. Měly však nastat lepší časy...

Napadlo to vídeňské lékaře. 12. února 1404 v koupelně špitálu Ducha svatého vykonali první veřejnou pitvu mužského těla. Lidé „od fochu“ měli vstup zdarma, ale ostatní zájemci platili vstupné, a když se rozbila kasa, pořídila se za to první pečeť fakulty. Během pitvy se pochopitelně podávalo občerstvení – pivo, víno a cukroví. Při takové podívané člověka chytne chuť, že ano.

V Basileji bylo roku 1580 založeno první theatrum anatomicum (anatomické divadlo), kde už se pitvalo na úrovni. A když to funguje, proč to nerozjet ve velkém. Pítevní teatry rostly jako houby po dešti a jejich koncepce se ujali odborníci. Inspirovali se antickým amfiteátre – uprostřed otáčivý pitevní stůl, nasvícený svíčkami a pochodněmi, kolem něj se zvedaly nahoru patra s lavicemi a nakonec přišla místa k stání. Pitvy pomalu ztrácely vědecké zaměření a stala se z nich prestižní společenská událost: často se pořádaly například při karnevalech a jiných lidových veselících. Sehnat VIP lístky bylo stejně těžké a drahé jako dnes.

V paměti českých vlastenců jistě pevně utkvěla první pražská (a středoevropská) pitva profesora Jana Jesenia ve dvoře Rejčkovy koleje. Začala 8. června 1600 a trvala pět dní.

Toho roku byl chladný červen, ale i Jesenius musel projevovat jistou profesionální zdatnost a řezat orgány podle trvanlivosti. Mistrovské a velmi úspěšné představení.

Po šťastných a tučných letech bizarního divadla se pitvy přece jen přejedly a vrátily se ke svému původnímu vědeckému poslání. Otevřela se cesta pro takové velikány, jako byl vlámský lékař Andreas Vesalius. Teprve on, až v průběhu 16. století, svým celoživotním dílem přesvědčil své kolegy, že znalost anatomie by měla být základem lékařského řemesla. Ani on to ale neměl lehké, vhodná těla ke svým výzkumům si musel poctivě krást, jak později přiznal ve svých vzpomínkách: „... Ptáci oklovali mrtvolu, která byla částečně spálena na ohni a pak přivázána ke kůlu. Kostí byly proto zcela holé. Využil jsem této vítané příležitosti, vylezl jsem na hranici a snažil se oddělit stehenní kost od kyčelní... Tolik jsem po těch kostech toužil, že jsem sám uprostřed noci s námahou vylezl na hranici přes řadu jiných mrtvol a bez váhání jsem si odnesl to, co jsem chtěl. Kostí jsem ukryl až do druhého dne, kdy jsem je pak kousek po kousku nosil domů jinou městskou branou.“

Tož dobrou noc, děti. Ať se vám něco hezkého zdá.

Sepsal Jiří Jurečka

KULTURNÍ ZAŘÍZENÍ MĚSTA VALAŠSKÉHO MEZIŘÍČÍ JE TAKÉ PROVOZOVATELEM GALERIÍ V AREÁLU ZÁMKU ŽEROTÍNŮ, DO KTERÝCH VÁS ZVEME. ÚČASTNÍCI MJF S FESTIVALOVOU PLACKOU MAJÍ NA VÝSTAVY VSTUP ZDARMA.

POZVÁNKA DO GALERIE SÝPKA

ATELIÉR MALBA 1 FAKULTA UMĚNÍ OSTRAVSKÉ UNIVERZITY - NÁBOR

Galerie Sýpka na II. nádvoří přibližuje aktuální tvorbu pedagogů a studentů ateliéru Malba 1 Fakulty umění Ostravské Univerzity. Výstava nabízí možnost k přemýšlení, prožívání a dialogu několika generací a citlivým výběrem dochází k tomu, že věci různých autorů spolu komunikují.

Pod vedením Daniela Balabána a jeho asistentů Václava Rodka a Iva Sumce dostává tvorba studentů a studentek charakteristické rysy jako jsou: příklon k figuraci, osobní i sociální obsahy, důraz na experiment a malířskou kvalitu. Vystavené práce jsou výsledkem jak vlastního vývoje studentů, formování jejich vizuálního jazyka, tak samozřejmě výsledkem didaktické činnosti a tvorby profesorů. Obrazy studentek, Moniky Chovancové,

Klary Paulové, Gabriely Zelenkové, Hedviky Dalecké, Venduly Brtusové, Gabriely Cyrusové a Karolíny Bulové různými způsoby odkazují na ryze osobní, ženská témata jako jsou například řeč těla a hledání místa v nepevném světě. Vystavená díla byla vytvořena během posledního období klauzur a jsou ukázkou aktuální tvorby naznačující další vývoj autorů.

Díla nepřehlédnutelné osobnosti současné umělecké scény Daniela Balabána jsou charakteristické paradoxní narací. Asistent ateliéru Ivo Sumec se v malbách snaží uvolnit sílu, monumentalitu i poezii obyčejných věcí a Václav Rodek ve svých malířsky experimentálních obrazech balancuje na hraně mezi abstrakcí a figurací.

„Bohaté spektrum námětů a výtvarných postupů dává tušit složitosti a vrstevnatosti umělecké tvorby dnes. Impulzem pro tyto malířské práce bylo zaujetí zážitkem, ať už vnitřním nebo vnějším, ale i ideou, překvapujícím zjištěním. Bez tohoto impulsu, emotivně vázaného, by nebyl důvod k následné práci a realizaci. Realizace sama, od nápadu, skici, myšlenkového konceptu, je procesem hledání, zkoušení, zavrhování, dotahování až k výslednému výstupu, jehož jsme svědky. Přínos těchto prací je zřejmý, především pro autory a autorky samotné a je důležitým milníkem a ukazatelem pro jejich další tvorbu. Je inspirací i pro nás, citlivé diváky a hledače povznášejících myšlenek, jakož i vnímatele prostředkovaných emocí,“ vyslovil Balabán.

POZVÁNKA DO MUZEJNÍHO A GALERIJNÍHO CENTRA CZECH ACTION GALLERIES

Na otázku, jak vypadá nezávislá galerijní scéna v České republice za poslední dvě dekády, se snaží odpovědět projekt Czech Action Galleries, který byl v roce 2008 založen na interakci s vybranými patnácti nezávislými českými galeriemi. Výstava autorky a kurátorky Mgr. Lenky Sýkorové, Ph.D. je v přízemí Muzejního a galerijního centra doplněná i o další galerie.

V posledních deseti letech se stalo až módou zakládat neziskové a alternativní galerie na těch nejméně očekávaných místech po celé naší republice. A tak vznikaly galerie na staré benzinové pumpě u Slaného, v bývalém hornickém dole Mayrau ve Vinařicích u Kladna, ve výstavním stánku na Výstavišti Flora v Olomouci či v již nepoužívané vitríně pražského funkcionalistického domu.

Všechny tyto galerie spojuje myšlenka prezentace současného mladého vizuálního umění bez jakéhokoliv omezení ze strany velkých institucí či podporovatelů. Finanční krytí mnohdy spadá na samotné kurátory, v tomto případě na samotné umělce, a jejich produkci galerií lze vnímat jako součást jejich vlastní volné tvůrčí činnosti. Všem zainteresovaným umělcům jde o vybudování vlastní komunikační platformy, která není ovlivněna oficiálními mechanismy státních zkosnatelých galerijních institucí, jež převážně spolupracují s již etablovanými umělci. Tyto nezávislé galerie takto dávají prostor nejmladším studujícím umělcům či čerstvým absolventům vysokých uměleckých škol. Jejich důležitost je založena na možnosti pro nastupu-

jící generaci vizuálních umělců vyzkoušet si práci s galerijním prostorem, tak jako jejich následná konfrontace s již obecně uznávanými mladými autory.

Projekt Czech action galleries je založen na interakci s vybranými patnácti nezávislými českými galeriemi, které byly začátkem léta 2008 osloveny dotazníkem. Celkem nazpět se vrátilo 9 vyplněných odpovědí, které byly spolu se základními informacemi o galeriích vystaveny v Altánu Klamovka v Praze. Takto je alespoň trochu možné zhodnotit současný stav mladé nezávislé galerijní scény, vzájemně posoudit význam a důležitost sítě současného nekomerčního vizuálního umění, které je volně na nezávislé galerie navázáno.

Zajímavým faktem celého projektu je zjištění, jak je česká umělecká scéna uzavřena sama do sebe a povětšinou se setkáváme v historii výstav oslovených galerií se stále stejnými jmény již uznávaných mladých umělců. Důležitým přínosem je ale paralelní uvedení méně známých autorů, kteří v daném regionu galerie převážně studují na místní vysoké umělecké škole. Existence těchto galerií je důkazem současné tvůrčí svobody.

(red)

POZVÁNKA DO GALERIE KAPLE

PETR HAJDYLA – PROPADY REALITOU

V galerii Kaple na II. nádvoří zámku Žerotínů je k vidění malířská výstava Petra Hajdyla, který vystudoval Fakultu umění Ostravské univerzity v ateliéru Malba 1 a momentálně působí na pozici zástupce ředitele ZUŠ Alfréda Radoka VM, kde také vyučuje obor animace a videoart.

„Petr Hajdyla dovede svými obrazy navodit úžas. Z obyčejné vázy se na jeho obraze stává vesmír rozehrávající otázky plnosti a prázdna, z hovězí klišky vzniká pod jeho štětcem pohoří, k němuž se slétají rogalisté. Polštář se v Hajdylově obraze bělostně a zlatě skvěje v modré hlubině jako útes, lákavý a nebezpečný. Tajemství, věci napovězené, ale nedopovězené v jeho malbách lákají

k imaginaci a interpretaci. Podivné, předpokládané krajiny, výlet do pravěku se v malířově obraze komplikuje nálezem vlastního obrazu. Chronologický čas jako by byl rázem popřen a co se na onom nalezeném obraze zračí? Snad ne“ In Arcadia Ego“, – našťástí to ví jenom Petr a my si můžeme nalézt vlastní obraznost.

Malíř nám zprostředkuje kouzlo malířského procesu jako takového. Kouzlo abstraktních tahů a barevných lazur, které se někde propletou v iluzi třetího rozměru, jinde se zase zajetí této iluzivnosti vymaňují a fungují absolutně, jako abstraktní obraz. Obraz je, obrazně řečeno, jako gobelín, částečně roz-

pletený do jednotlivých barevných bavlnek a komponentů.

Hledání a dobrodružství objevování nových krajín vnitřních i vnějších, anamnéza a regrese do dětského snu je vykoupena nebezpečným pocitem ztráty identity, rozpuštěním se v kráse, která se může stát pastí, podobně jako hraniční polohy absolutního světla i absolutní tmy. Ale tak je to s každým dobrým a upřímným uměním. Přeji ať obrazy Petra Hajdyla přinesou světlo i inspiraci a osvětlí naše leckdy šedé dny“, pronesl o autorově tvorbě profesor a akademický malíř Daniel Balabán.

NEZAPOMEŇTE PO SKONČENÍ PŘEDSTAVENÍ
OHODNOTIT. KAŽDÝ HLAS SE POČÍTÁ.

Anketa

Jak vidí lidé z ulice amatérské divadlo? Spolkně nás masmediální invaze?

Mladí, staří, velcí, malí nějak vnímají divadlo. Někteří divadelní představení navštěvují občas, jiní často. Provází jejich životy jen profesionální divadlo nebo se zajímají i o to amatérské? Zeptali jsme se lidí, které jsme potkali na ulici, v kavárnách, obchodech, jaký vztah mají k tomuto žánru a jestli má divadlo šanci přežít masmediální invazi. Z mozaiky odpovědí jsme sestavily docela zajímavou ilustraci vztahu poměrně širokého okruhu lidí k tomuto druhu uměleckého projevu.

1. ZAJÍMÁ VÁS AMATÉRSKÉ DIVADLO?

2. MÁ DIVADLO ŠANCI PŘEŽÍT MASMEDIÁLNÍ INVAZI, KTERÁ NÁM AKČNĚ DOPRAVÍ KULTURU DO NAŠICH TELEVIZNÍCH OBRAZOVEK A NOTEBOOKŮ?

Lenka, 39, Brno, zaměstnaná:

1. Amatérské divadlo mě zajímá a fandím mu.

2. Má šanci přežít masmediální invazi. Přibývá lidí, kteří se zabývají vším, co je na technice a pokroku nezávislé, čím dál víc lidí si uvědomuje potřebu "obyčejných" činností, kdy se lidé setkávají a tvoří naživo.

Lucie, 19, Poličná, student:

1. Amatérské divadlo mě zajímá, sama jsem v jednom hrála. Bohužel však nemám skrz školu a práci čas na představení chodit.

2. Určitě má šanci přežít, stále se najdou lidé, kteří mají rádi živá představení a dávají jim přednost před filmy a seriály.

Patrik, 21, Brno, student:

1. Nijak mě to nezajímá. Lístky do divadla kupuji jen tehdy, když si chci udobřit přítelkyni.

2. Věřím, že ano. Páry se hádají dnes a denně, kina nemají takovou kapacitu a pozvání do pokoje na "film" je už moc okaté.

Jiří, 62, Přerov, zaměstnaný:

1. Svého času mě zajímalo. Dnes jsem skeptický.

2. Jsa důsledkem nehynoucí práce a odchovanec Osvobozeného divadla Voskovce, Wericha a Ježka, kteří vznikli na bázi amatérského studentského divadla říkám, že šanci má. Naposledy jsem viděl jakési "Hraničáky", kteří byli fakt dobří a poté se po nich zem slehla. Oproti tomu Dušek vznikl na amatérské bázi a je všude. Já jsem nad dnešním

divadlem zlomil hůl: Je to ukecaný, bez akce, bez humoru, bez písniček.

S divadlem je to podobné jako s hudbou: Vysílací schéma pro „menšinové žánry“ - folk, folklor - cimbállovka a kvalitní alternativa včetně World Music má zastoupení 5 procent. Všude vládne střední proud, respektive přiblížené seriály... to náš sežere.

Marie, 69, Poličná, v důchodu:

1. Zajímám se úplně minimálně. Vím o tom, sem tam si přečtu nějakou pozvánku nebo recenzi v novinách, ale že bych to vyhledávala a chodila na představení, to ne.

2. Myslím si, že masmédiu amatérskému divadlu dokáží hodně uškodit. Lidé jsou ovlivnitelní, nechají se strhnout pohodlím. Proč by se chodili mačkat na židličky do davu, když si dnes leccos pustí do televize, sednou na pohovku a nikdo je u toho neruší? Zvláště občané mého věku. My jsme rádi, že trefíme ráno do obchodu pro rohlíky.

Martina, 25, Chodov, zaměstnaná studentka:

1. Ano, zajímá.

2. Myslím, že amatérské divadlo bude mít stále své místo v kultuře. Otevírá alternativní témata, je osobnější a každé představení jedné hry a stejného souboru je vždy trochu jiné základem interakce herců s diváky. Má často víc možností, než profesionální divadla, která hledí na hlavně na zisk. Dominují v něm netradiční témata, netradiční prostory a nemusí mít strach nepřijmutí hry - může být zaměřeno na úzkou skupinu lidí. Amatérské divadlo navíc funguje jako vícegenerační hobby a může fungovat jako seberealizace či terapie pro lidi s nejrůznějšími problémy.

Hynek, 32, Valašské Meziříčí, cestovatel:

1. Amatérská divadla mám mnohem raději než profesionální. Herci do toho stále vkládají srdce. V jejich případě nejde o zvyk, ale o vášně a energii, kterou chtějí předat. To všechno divák vnímá. Na představení chodím docela často.

2. Masmédia se člověka nedotknou, neukážou na něj a ani se neusmějí. Z televize necítíme pachy ani emoce. Na světě je stále hodně lidí, kteří se za divadlo budou rvát a dokáží ho ocenit. Poslední dobou ale sleduji, že narůstá počet těch, kteří návštěvu divadla absolvují kvůli jakési póze. Nafotí se před představením v šatech u jeviště a pak na sociálních sítích prezentují své kulturní vyžití. To mi zvedá žaludek. Ale v naší ignorantské době děkujeme i za takové návštěvníky.

Václav, 70, Valašské Meziříčí, v důchodu:

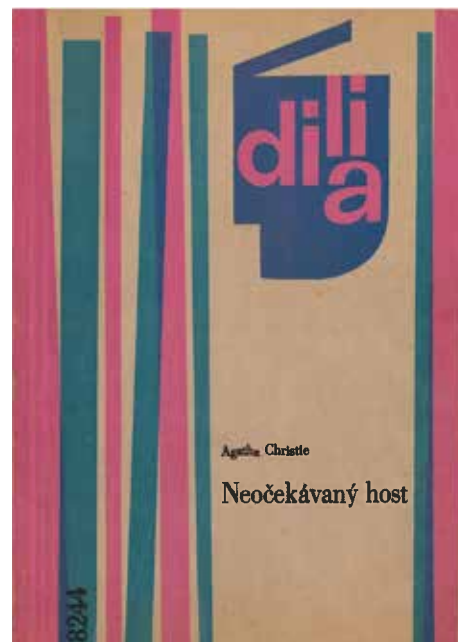
1. V mládí mě to zajímalo. Můj tatínek

i sestry byli vášniví divadelníci. Z toho důvodu jsem na představení hodně chodil. Dnes se o to nezajímám už nijak. Doma mám dokonce ještě i loutky a šminky, které stále voní divadlem, ale to by z toho jeden chytl vyrážku jak je to staré.

2. Možná, že divadlo díky tomu skutečně upadne. Já to vidím na generacích jak díky té televizi mládí blbne, když to tak řeknu. Média mají na kulturu určitě velký vliv. V televizi samá bláznivá želva s mečem a ty děcka pak nevydrží v klidu sedět ani ve škole, natož v divadle. Postupem času z toho pak budou úplně blbí. Nedivil bych se, kdyby na tomhle divadla ztroskotala. Ale jsem rád, že jsou lidé, kteří ten kulturní zájem stále mají a nějak jej živí.

Ptaly se Katka Kabeláčová, Katka Vykydalová a Lenka Valoušková

DOPORUČENÝ SCÉNÁŘ PRO INTERPRETAČNÍ DIVADLA

Agatha Christie NEOČEKÁVANÝ HOST
Z anglického originálu *The Unexpected Guest* (Samuel French LTD, London) přeložil Jaroslav Chuchvalec.

Rozmnožila DILIA v Praze v listopadu 1962 jako rukopis. F 10 20646

Svolení k divadelnímu provozování a jakémukoli jinému veřejnému užití této hry udílí výhradně DILIA, jako ochranná organizace autorská podle autorského zákona.

PROGRAM

PÁTEK 18. BŘEZNA

(13.00 – 19.00 hod., PREZENCE účastníků MJF v Turistickém informačním centru, II. nádvoří zámku Žerotínů)

čas	příprava	soubor / název hry	přehlídka	délka	místo
16.00 16.20	10 min. 15.50 5 min. 16.25	ZDIVIDLA Ostrava “KAMARÁDI”	Šrámkův Písek	20	M-klub
17.00 18.00	30 min. 16.25 15 min. 18.15	ÚDIVADLO – divadelní soubor MALÁ MONSTRA “KLIČKOVANÁ”	Mladá scéna	60	M-klub
18.30 19.05	10 min. 18.15 15 min. 19.20	ZDIVIDLA Ostrava “PIPL...”	Mladá scéna	35	M-klub
20.00	doprovodný program	DAN VERTÍGO			M-klub
21.30		SEMINÁŘ			M-klub

SOBOTA 19. BŘEZNA

(13.00 – 17.00 hod., PREZENCE účastníků MJF v Turistickém informačním centru, II. nádvoří zámku Žerotínů)

čas	příprava	soubor / název hry	přehlídka	délka	místo
12.00 12.20	10 min. 11.50 5 min. 12.25	ZDIVIDLA Ostrava “ZAHRADNÍ SLAVNOST” - část 2. jednání	Mladá scéna	20	M-klub
12.35 13.35	120 min. 10.35 60 min. 14.35	Komorní scéna 21 “UBU NESPOUTANÝ”	Mladá scéna	60	velký sál
13.45 14.25	60 min. 12.45 10 min. 14.35	Valaši v pohybu “VZNIKNE?”	Šrámkův Písek	40	M-klub
15.05 15.35	30 min. 14.35 15 min. 16.00	NJ feat. Uhřík “Třicet osm dva”	Šrámkův Písek	30	M-klub
16.15 16.55	15 min. 16.00 10 min. 17.05	TOM A JEFF “SOUTĚŽ”	x	40	M-klub
17.10 17.55	120 min. 15.00 15 min. 18.10	Nahé divadlo “METROPOLE”	Šrámkův Písek	45	MaGC
18.10 19.10	60 min. 17.05 10 min. 19.20	LÁHOR/Soundsystem “NEJSME JAKO ONI”	x	60	M-klub
20.00	doprovodný program	TY SYČÁCI			M-klub
21.00		SEMINÁŘ			M-klub

POKYNY K UBYTOVÁNÍ

Vážení účastníci festivalu, ubytování máte zajištěno v Zámeckém penzionu tj. ve stejné budově, ve které se koná festival a v ubytovně U Mlékáren Valašské Meziříčí, ulice Zámecká. Ubytování v Zámeckém penzionu po ukončení pobytu odevzdají klíče do schránky z druhé strany dřevěných dveří směrem do druhého nádvoří do 10.00 hodin. Ubytování U Mlékáren opustí pokoje do 12.00 hodin a nechají klíče na pokojích. Přejeme Vám příjemný pobyt.

PROVOZNÍ DOBA

Pátek 18. března

Divadelní kavárna – bar 13:00 – 22:00
M-klub – bar 15:00 – ?
Šatna M-klub 15:00 – ?

Sobota 19. března

Divadelní kavárna – bar 11:00 – 19:00
M-klub – bar 18:00 – ?
Šatna M-klub 11:00 – ?

FESTIVALOVÉ MENU

Valašská kyselica.....30 Kč
Párek v rohlíku.....20 Kč
Ostravská klobása, hořčice.....40 Kč
Vepřový guláš, chléb.....69 Kč
Kuřecí řízek, bram. salát.....69 Kč
Smažák, vařené brambory a tatarka.....69 Kč
Těstovinový salát s hermelínem.....59 Kč
Valašský frgál 1/4.....35 Kč
Chléb se sádlem a cibulí15 Kč
Pečivo3 Kč

Zpravodaj festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka, Pavel Stojar, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Kateřina Vykydalová, Kateřina Kabeláčová, Lenka Valoušková, Vlasta Červenková

postřehy z 37. ročníku

SETKÁNÍ DIVADEL - MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY

Festival Setkání divadel - Malé jevištní formy 2016 pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Fondu kultury Zlínského kraje a Města Valašského Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

Partneři:

